

عنوان مقاله:

بررسی اثرات آتشسوزی بر روی درصد پوشش ترکیب گیاهی مراتع مناطق نیمه خشک (مطالعه موردی پارک ملی بمو شیراز)

محل انتشار:

دومین همایش منطقه ای منابع طبیعی و محیط زیست (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

علیرضا منصوری - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشکده منابع طبیعی دانشگاه کشاورزی و منابع طب

جمشید قربانی - اعضای هیات علمی دانشکده منابع طبیعی دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی سار

نصرت اله صفائیان - اعضای هیات علمی دانشکده منابع طبیعی دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی سار

رضا تمرتاش - اعضای هیات علمی دانشکده منابع طبیعی دانشگاه کشاورزی و منابع طبیعی سار

خلاصه مقاله:

مراتع جزء اکوسیستمهای طبیعی و بویا هستند که بیشترین سطح خشکیها (47 درصد) را به خود اختصاص دادهاند (مصادقی، 1385). مدیریت اکوسیستمهای مرتعی چندان ساده نبوده، زیرا عوامل زیادی در آن دخالت دارند و ارتباط تنگاتنگی بین این عوامل وجود دارد (مقدم، 1379). آتش سوزی یکی از ابزارهای مدیریت در اصلاح ترکیب پوشش گیاهی علفزارهاست. آتش سوزی های کنترل شده موجب حذف گیاهان بوته ای خشبی غیرقابل هضم می شود و از تجدید حیات باقی مانده علوفه خوبی به دست می آید. آتش سوزی غیرعمدی که در شهریور 1382 در پارک ملی بمو رخ داد، حدود 3 هکتار از محدوده قرق و قسمتی از خارج از قرق طعمه حریق شد. با توجه به اینکه قبل از آتش سوزی ترکیب گیاهان آن با استفاده از روش ترانسکت گذاری و کوادرات مطالعه شده بود و محل های ترانسکت ها با کو بیدن میله های فلزی مشخص شده بود، تغییراتی که بعد از آتش سوزی ایجاد شده بار دیگر در تابستان 1384 مورد مطالعه قرار گرفت. نتایج نشان داد گیاهان بوته ای ساقه چوبی از 24/81 درصد نسبت به پوشش گیاهی کل) به 2 درصد تقلیل، ولی گیاهان گندمیان دائمی از 51/97 درصد (نسبت به پوشش گیاهی کل) به 80/63 درصد افزایش یافته است. با مقایسه ارقام مذکور نتیجه می شود درصد پوشش کل نسبت به قبل کاهش یافته است، ولی درصد گیاهان کلاس I افزایش ولی از نظر گیاهان کلاس III کاهش نشان می دهد، در واقع از نظر کمیت بصورت مقطعی پوشش گیاهی کاهش یافته، ولی از نظر کیفیت افزایش نشان می دهد، شایان ذکر است در تابستان 1386 دوباره تجدید حیات گونه های سوخته شده بوته ای و گندمیان دائمی بررسی شد و نتایج نشان داد که حدود 30 درصد از بوته ای ها *Astragalus aureus* و حدود 100 درصد گندمیان دائمی *Festuca* و *Bromus tomentelu*، *ovina* تجدید حیات یافته اند و پوشش کل به 64/5 درصد افزایش یافته است. از این رو می توان نتیجه گرفت در شرایطی که محدودیت فرسایش خاک نباشد، از بین بردن گیاهان خاردار مهاجم از طریق آتش سوزی موجب بهبود و گسترش گیاهان علفی دائمی می شود.

کلمات کلیدی:

آتش سوزی، پوشش گیاهی، ترکیب گونه، علوفه و پارک ملی بمو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/124692>

